

Γιὰ ἰδὲς ἐκεῖνο τὸ βουνὸ πῶς ἄναψε καὶ καίγει
ἀδίκης γάπην ἔχασε καὶ κάθεται καὶ κλαίγει
Ἦπ.
"Αν τό 'καμεν ὁ ἄντρας μου, χαράμι νὰ τοῦ γένη,
ἂν εἶν' ἀφ' τὸν ἀσίτῃ μου, χανάλι νὰ τοῦ μένη
Χίος. Ἦ λ. καὶ ὡς ὄνομα ποιμενικοῦ κυνὸς Πελοπν. (Οἶν.)
2) Νέος ἔχων ἐμφάνισιν ἀξιέραστον πολλαχ. : «Τὸ ἐπάγ-
γελμα τοῦτο δὲν τὸν ἐμπόδιζε νὰ εἶναι καλλωπιστὴς ὅλας
τὰς Κυριακὰς καὶ ἑορτὰς θεωρούμενος ὡς ἀσίκης, ὥραϊος
νέος» ΑΠαπαδιαμ. Πεντάρφ. 6 || Ἄσμ.
"Ασίκης ἐκαβάλληκε 'ς τὴ Σμύρνη γιὰ νὰ πάη ...
κι ἀσίκης ἔγινε πουλλὶ νὰ κλαίῃ τ' ἀποκαΐδια
Πελοπν. (Σουδεν.)
"Ασίκη μου, χρυσέ μου ἀιτὲ | καὶ μονοστέφανε γαδρὲ
(ἐκ μοιρολ.) Πελοπν. (Μάν.)
Ποῖος ἀσίκης σὰν κ' ἐμένα 'ς τὸ παζάρι περπατεῖ;
Λεξ. Δημητρ.
Περάστε 'π' τὸ χωριό μου κι ἂπ' τὸ σπίτι μου
καὶ πάρετε τὸ γιό μου, τὸν ἀσίκη μου,
πῶχει λαγοῦ ποδάρι καὶ τ' ἀιτοῦ καρδιά
ἀγν. τόπ. Συνών. λεβέντης, ὁμορφονεός. β) Νέος
γενναῖος, ἀνδρείος Πελοπν. (Κορινθ.). Τὸν ἀσίκη μᾶς κάνει.
3) Ἀοιδὸς λαϊκὸς Θράκ. (Μάδυτ.) Πόντ. (Σάντ.)
B) Ἐπιθετικ. 1) Ἐρωτευμένος πολλαχ. : Ἄσμ.
"Ασίκης ἐγεννήθηκα, ἀσίκης θὰ πεθάνω,
ἀσίκης τὸν ἐπέρασα τὸν κόσμον τὸν ἀπάνω
ἀγν. τόπ. 2) Ἐπίχαρις, κομψός, ἀξιέραστος πολλαχ. :
Εἶναι ἀσίκης 'ς ὅλα του αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος Ἦπ. Ἀσήκισσα
γυναῖκα Λεξ. Δημητρ. || Ἄσμ.
Δὲ μ' ἀφίνει νὰ γλεντίσω μὲ τ' ἀσίκι καὶ παιδιὰ
Πελοπν.
Βγήκαν δυὸ ἀσίκι καὶ παιδιὰ, γυρίζουν ὅλη νύχτα
Λεξ. Δημητρ. — Ποίημ.
Εἰς τὸ Μενίδι τρέξετε, ἀσίκι καὶ παιδιὰ
ΓΣουρῆς Ρωμ. ἀριθμ. 73. 3) Ἐλευθέριος, γενναϊόδω-
ρος ἐνιαχ.
ἀσίκι τό, ἀδίξ' Θράκ. (Ἀδριανούπ.) ἀσίκι Ἀθῆν.
— Λεξ. Βλαστ. 385 ἀσίτῃν Κύπρ. 'σίτῃν Κύπρ. ἀδοῦκιν
Πόντ. (Κερασ.) ἀδοῦκιν Πόντ. ἀδοῦκ' Πόντ. (Ἰφ. Τραπ.)
ἀδίγ' Πόντ. (Χαλδ.) 'σίξ' Θεσσ. (Καρδίτσα.) ἀδοῦγα ἦ,
Καππ. (Ἀραβάν.) ἀσίκης ὁ, Πελοπν. (Γορτυν. Κυνοῦρ.)
Ἐκ τοῦ Τουρκ. αἰτῆ.
1) Τὸ ὅστουν τοῦ σφυροῦ Καππ. (Ἀραβάν.) Κύπρ.
Πελοπν. (Γορτυν.) Πόντ. (Κερασ. Ἰφ. Τραπ. Χαλδ.):
Ἐνὶ ὠκα τοῦ ποδαρὶ μ' τ' ἀδοῦκ' κ' ἐπόνεσα Ἰφ. Συνών.
ἀστραγάλι, ἀστράγαλος. β) Παιδιὰ δι' ἀστραγάλων
παιζομένη, ποικίλλουσα ἐν ταῖς λεπτομερείαις κατὰ τόπους
Θεσσ. (Καρδίτσα.) Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Καππ. (Ἀραβάν.)
Κύπρ. Πόντ. (Κερασ. Ἰφ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): Ἐλα νὰ
παιζοῦμε ἀδίκι Ἀδριανούπ. Τὰ παιδιὰ παίζ'νε ἀδίγια Χαλδ.
Συνών. ἀστραγάλι, βεζίρης. γ) Ἐν τῇ παιδιᾷ πι-
νακωτῇ τὸ φυλάττον εἰς τὸ ἐν ἄκρον τῆς γραμμῆς παι-
δίων Πελοπν. (Κυνοῦρ.) 2) Τὸ ἐσωτερικὸν τεμάχιον ἐκ
τῶν δύο εἰς ᾧ τέμνεται ὁ μηρὸς σφαγίου Ἀθῆν. 3)
Γλουτὸς Λεξ. Βλαστ. 385.
ἀσίκι ἐπίρρ. πολλαχ. ἀδίκ-κι καὶ Κύπρ. ἀσίξ' κα
πολλαχ. βορ. ἰδιωμ.
Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀσίκιος.
Κατὰ τρόπον κομψόν, ἐπίχαριν, ἀξιερᾶστος ἐνθ' ἄν.:
Φέρεται ἀσίκι πολλαχ.

ἀσίκιος ἐπίθ. ἀδίκιος Ἦπ. ἀδίξ'κους Ἦπ. (Ζα-
γόρ.) ἀσίκιος πολλαχ. ἀσίξ'κους βορ. ἰδιωμ.
Ἐκ τοῦ ἀσίκιος οὐδ. τοῦ ἐπιθ. ἀσίκης.
Ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν ἀσίκην, κομψός,
ἐπίχαρις, ἀξιέραστος ἐνθ' ἄν.: Ἀσίκιος χορός. Ἀσίκιη
φορεσιὰ. Ἀσίκιον μονοτάκι - φέροισι - φόρεμα κττ. πολλαχ.
Ἀσίξ'κ' πηδ'σιὰ ἔκαμι Στερελλ. (Αἰτωλ.) || Ποίημ.
Λάμψε, σπαθὶ Ἀρβανίτικο, | σπαθὶ καὶ γιγατάνι,
κουμπούρι, βρόντα, ἀσίκιον, | ὁ νοῦς μου δὲ σὰς βάνει
ΑΠάλλη Ταμπουρ. καὶ Κόπαν. 104.
ἀσικλέτιστος ἐπίθ. Ἀθῆν. ἀσ'κλέτιος Πελοπν.
Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σικλετιστός
<σικλετίζω.
Ὁ μὴ στενοχωρούμενος ἐνθ' ἄν.: Δὲ μ' ἀφίνει μὲ στιγμὴ
ἀσικλέτιστο Ἀθῆν. || Παροιμ. Νοῦς ἀσ'κλέτιος κεφάλι κολο-
κυνθένιο (ἐπὶ μὴ προνοούντων καὶ ραθύμων).
ἀσικλητος ἐπίθ. Μύκ.
Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σικλητός <σικλῶ.
Ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἀντληθῇ διὰ τῆς σίκλας, τοῦ
κάδου, καὶ μεταφ. ὁ πολὺς, ὁ ἀφθονός: Ἡρριξε νερό ἀσί-
κλητο (ἔβρεξε πολὺ).
ἀσικλίκι τό, Ἀνδρ. Θήρ. κ.ά. — Λεξ. Πρω. Δημητρ.
ἀδικλίξ' Ἦπ. (Ζαγόρ.)
Ἐκ τοῦ Τουρκ. αἰτῆ.
1) Ἡ ἰδιότης τοῦ ἀσίκη, τὸ ἀξιέραστον, ἢ κομψότης
ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.
Αὐτὰ τὰ μαῦρα ποῦ φορεῖς δὲν τὰ φορεῖς γιὰ λύπη,
μόν' τὰ φορεῖς γιὰ ἑμορφιὰ καὶ γιὰ τὸ ἀσικλίκι
Ἀνδρ. 2) Προκλητικότης Λεξ. Πρω. Δημητρ.
ἀσίμωτος ἐπίθ. πολλαχ. καὶ Πόντ. (Τραπ.) ἀσίμου-
τους Θράκ. (Ἀδριανούπ.)
Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σιμωτός <σιμῶ-
νω. Ἦ λ. καὶ παρὰ Βλάχ.
Ἐκεῖνος τὸν ὅποιον δὲν δύναται τις νὰ πλησιάσῃ,
ἀπρόσιτος, ἀπροσπέλαστος ἐνθ' ἄν.: Ταμπούρια... ἀσίμωτα
καὶ ἀπάτητα ΚΠαλαμ. Δειλοὶ καὶ σκληρ. σίχ.' 97.
ἀδιναλίκι τό, ἀμάρτ. 'σινάλικι Θήρ. Κάρπ. Κρήτ.
(Βιάνν. Μεραμβ. Χαν. κ.ά.) Κύθηρ. Νάξ. Πάρ. Πελοπν.
(Ἀράχ. Δημητσάν. Κορινθ. Λακων. Οἶν.) Σῦρ. 'σινάλιτσι
Ἀνδρ. Εὔβ. (Κύμ.) Πελοπν. (Δημητσάν.) 'σιναχλίκι Πάρ.
Ἐκ τοῦ Τουρκ. αἰτῆ. Ἰδ. ΣΞανθουδ. ἐν Ἐρω-
τοκρ. 555.
1) Φιλικὴ σχέσις, συναναστροφὴ Ἀνδρ. Εὔβ. (Κύμ.)
Θήρ. Κάρπ. Κρήτ. (Βιάνν. Μεραμβ. Χαν. κ.ά.) Κύθηρ. Νάξ.
Πάρ. Πελοπν. (Δημητσάν. Κορινθ. Λακων.) Σῦρ.: Μεγάλο
'σινάλικι ἔχετε Λακων. Νὰ μὴν ἔχῃς 'σινάλικια μὲ τέτοιον
ἄνθρωπον Πάρ. Εἶναι 'σινάλισα εἶναι 'τοῦνα; Κύμ. Δὲ θέλω
'σινάλισα μαζί του Ἀνδρ. Μεγάλα 'σινάλικια 'χουνε καὶ δὲ
μ' ἀρέσει Κρήτ. || Ἄσμ.
Τὴν πέτραν ἀπὸ πάτησες κ' ἤμπες μέσ' 'ς τὸ καῖκι
νὰ πάγω θέλω νὰ τὴ βρῶ νὰ κάνω 'σινάλικι
Κάρπ. 2) Γνωριμία, ἀναγνώρισις Κρήτ. (Βιάνν.): Ἄσμ.
Κάνω σου πότε μὲ μαθῆ, μὰ 'ναι χαλαβαλίκι
καὶ δὲ δορεῖ ἡ-ῖ-γάπη μου νὰ δώσῃ 'σινάλικι
(χαλαβαλίκι = θόρυβος). 3) Δερμάτινον χρηματοφυλά-
κιον φερόμενον εἰς τὴν ζώνην Πελοπν. (Ἀράχ. Οἶν.)
ἀσινός ἐπίθ. Πόντ. (Τραπ.)
Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. ἀσινής. Διὰ τὸν μεταπλασμὸν πβ.
καὶ συγγενός, ψευδός κττ.
Ὁ μὴ βλαβερός: Σῦλον ἀσινόν.

